

یک لباس و دو فضیلت

محمود سوری

خدای امیر زد فقیه اخلاقی تازه گذشته حضرت آیت‌الله مشکینی را که واقعاً به حرف‌هایی که درباره ساده‌زیستی می‌زد، عمل می‌کرد. یکی از دوستان می‌گفت: سال‌ها پیش برای کاری خدمت ایشان رسیدم. آن وقت‌ها از نظر مالی در مضیقه بودم و کهنگی قبایم، حتی از دور هم به چشم می‌آمد و معلوم بود. وقتی خدمت ایشان رسیدم و صحبت کردیم، در اثنای سخن، مرحوم مشکینی گفت: یک لحظه‌هه مرا بپخشید و به آن‌اق اندرونی رفت. من هم در این فرخت اندک، کمی عبايم را مرتب کردم و کوشیدم کهنگی قبا خیلی به چشم نیاید. مشغول این کار بودم که آن مرحوم وارد شد من حدس زدم تغییری در ایشان صورت گرفته ولی خیلی دقت نکردم. در دستش بسته‌ای بود. وقتی خواستم خدا حافظی کنم، آن بسته را به من داد و گفت: «پسر جان! این برای تو که جوانی و برازندگانی، مناسب‌تر است تا من». من هم بسته را گرفتم و از خانه ایشان خارج شدم. وقتی بسته را باز کردم قبای نوبی را دیدم و تازه فهمیدم ایشان در اندرون، قبای نوبی خود را با قبای کهنه عوض کرده و این را به من بخشیده است.

امنتی، رساله‌ها را به اندازه مورد تقاضا برای ما فرستاد.

از آن پس، درس اخلاق این اسوه فضیلت در حوزه علمیه، کلاس انسان‌سازی بود، و در پایان درس با اشک و گریه همراه عرض حال خود، طلاب را به محضر مبارک ولی عصر عجل الله تعالی فرجه می‌برد و طلاب برای یک هفته خود توشه معنوی برگرفتند. ایشان در مبارزات ملت ایران در خط اول جبهه قرار داشت و در حمایت از رزم‌ندگان اسلام از بهترین مشوق‌ها و یاور آن‌ها بود.

ایت‌الله مشکینی در سنگر امامت جمعه، از نماز جمعه دزی محکم برای حمایت از امام و رهبری و آرمان‌های اسلام و انقلاب ساخته بود. یخش خطبه‌های ایشان در سیما به کشور ارامش روحی و روانی می‌داد. پس از رحلت امام از بزرگ‌ترین حامیان مقام معظم رهبری و ولایت فقیه بود. به دنبال رحلت ایت‌الله گلپایگانی و ایت‌الله اراکی، با این‌که شان مرجعیت داشت وارد این حوزه نشد و با ریاست مجلس خبرگان، این مجلس را در برابر توطئه‌گران علیه ولایت فقیه و مقام معظم رهبری صیانت می‌کرد.

مرد هزار سنگر

قاسم روان‌بخش

تازه یکی دوسال بود که برای تحصیل به قم آمده بودم. آیت‌الله مشکینی به عنوان مرد سیاست و اسوه اخلاق در میان طلاب و فضلا زباند بود. خیلی علاقه داشتم که به زیارت‌شان نایل ایم. وقتی شنیدم از تعیید، به قم بازگشته‌اند، با چند تن از دوستان به دیدنشان رفیم، در تاریکی شب سراغ منزلشان را در کوچه‌های شهر گرفتیم.

در خانه‌ای قدیمی و گلی، چهره‌ای نورانی، مصمم و امیدوار یافتیم. با همان نگاه اول ما را مجنوب خویش ساخت با جنبه‌ای که تا پایان عمر شریف‌شان هر روز بر ارادتمن افزود. او از امام می‌گفت و از ضرورت مبارزه با رژیم پهلوی که مو بر اندامان راست می‌شد: «به طبله‌ها بگوید ترسند: این رژیم پوسیده و رفتی است. امام مظلوم است و باید در دفاع از اسلام به پا خاست.»

در آن زمان آنقدر امام مظلوم بود که حتی رساله علمیه ایشان نیز ممنوع بود. از ایشان تقاضای رساله حضرت امام را کردیم که بالا‌فصله به هر کدام از ما یک رساله داد؛ اظهار داشتیم ما برای یخش آن امدم. نشانی ما را گرفت و فردای آن روز با رعایت مسایل